Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: Pitli-bár

Forrás: Pesti Hirlap

Bp.	1922. 5. 14		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1922"

Személy

Helyszín

Pitli-bár.

A legmodernebb üzlet. — Hol isznak záróra után Budapest lumpjai? — Stefcsek és társai. — A kocsimosó mint bártulajdonos.

Nyildosnak a korcsmaajtók egymásután s mint forró, lihegő torkok, vetik ki magukból a korhelyek tarka seregét. Az ivók gőze s cigarettafüstje laposan terül el a járdán és a korcsmárosok könyörtelen kiáltása ki-kiriadoz az éjszakába: „Záróra, uraim!" Bent a lámpákat oltogatják s megtelik az utca az éj szomoru-vidám fiaival, akiknek, bár illendően bemutatták áldozatukat Bacchus oltárán, eszük ágában sincs, hogy hazamenjenek. Vitatkozó csoportok gyüldösnek az utca két oldalán, a cigányok is jönnek már s osztozkodva marakodnak a „lové"-n, elázott emberek baktatnak a fal mellett, beszélgetnek a lelkiismeretükkel vagy csendesen dudoráznak, ott a távolban kocsi kereke kattog, autó tülke búg az éjbe: vagy öt percig zenebonázik a világváros, aztán szétterül a csend az utcán mint valami fénypontos, fekete lepel, melyet az alvó világváros magára ráncigál.

— Szesz kéne! — hallatszik valahonnan öblösen.

— Menjünk haza, Stefcsek . . . — dünnyögi valaki.

De Stefcsek ur nem akar hazamenni. Dörgő basszusa átveri a harmadik utcát is, ahogy a záróra rendeletet szidja. Társába fogódzik a lámpafa tövében, majd hangos kurjantással állitja meg az éjfél vándorait, kik előbukkannak a vaksi utcák tömkelegéből.

— Hová, pajtás?

— *A pitli-bárba . . .*

Pitli-bár? Hát ez mi a csoda? Bérkocsi robog el mellettünk, jókedvü fickók ülnek benne s odakurjantanak ezek is a kocsisnak:

— Hajts a pitli-bárba!

A kocsi a körut felé kanyarodik, visszhangja kerepel a házak között, aztán megáll vendégeivel a — bérkocsi-állomáson.

Itt a pitli-bár!

Vagy tizenöt-husz éjszakázó lump sürög-forog a kocsistandon, a lovak fejében zabostarisznya az ő kezükben pálinkás pohár, jókedvüen koccintgatnak és isznak, a kocsimosó pedig szorgalmasan töltögeti az italt: ő a bár-tulajdonos . . .

— Mit mér? — dörgi Stefcsek.

— Ne kiabáljon a naccságos ur — inti a kocsimosó. — Elveszik az üzletemet . . .

A társaság méltatlankodva pisszegi le Stefcseket.

— Mi tetszik? — mosolyog a bár-tulajdonos. — Van itt minden . . . *Triple sec, Curacao, Cherry Brandy, Chartreuse, barack* vagy amit akar az ur . . .

— Tölts! — bug föl a kórus.

Puttyan a dugó s a kocsilámpa szende világánál bugyborékol a pókhasu üveg. A kocsimosó kinyitja üzlete ajtaját s válogatott italait svábos dialektussal fölsorolja. Ki hinné, hogy a pitlitartó szerszámládába annyi drága itóka belefér? Igen! E a szerszámláda a bár-söntés, a kocsiállomás a bár helyiség, a bóbiskoló gebék falkeret gyanánt szolgálnak, a bérkocsisegédek pedig a bár-tulajdonos kocsimosónak a pincérei; ők hordják szét a pálinkás poharat az urak között.

— Mi van itt? — dörrent ránk egy mély hang.

— Jöjjön csak, biztos ur — kiabálják a bárvendégek. — No csak!

És a biztos ur is iszik egy pohárkával. Nem olyan égbekiáltó bün. Éccaka van s neki is jól esik egy korty ital. Stefcsek koma egy egész üveg Cherry Brandy-re alkuszik, de a bár-tulajdonos kocsimosó csak a poharankint való, pontos kimérésnek a hive. Egy pohár husz korona. Se több, se kevesebb. Ő nem árdrágitó, nem is uzsorás. Mit nyer rajta, mikor ilyen öblös a pohár?

— Féldecis — csitítja Stefcseket egy kedves fiatal ur.

Hangulat pezseg az utcán az egyik csoport halkan dudol, a másik valami pikáns viccen nevetgél, ott meg a bérkocsiállomás citrommal dekorált parkettjén shimmyt lejt két alak. Orfeumi előtáncos mind a kettő, a frakk lötyög rajtuk, lábuk bokatekert figurákat vet az aszfalton, fent pedig a kocsin fejedelmi előkelőséggel stamperlizett a társaság, amely előttünk érkezett.

— Tessék a tormás! — kiáltja a korhelyek éjszakai csemegéjét a virstliárus. — Friss és meleg . . .

Esznek, isznak, adomáznak, ürül az üveg. Aki nagyon elázik, azt sem dobják ki, hanem a kocsimosó bár-tulajdonos leülteti egy lóitató üres pitlire, előzékenyen. Jó kis társaság. Jogászok, színészek, bankfiuk, parkettáncosok, főpincérek, cigányprimások s a világváros lélekvesztő éjszakájának minden édes és mostoha fia itt gyül ezik vagy a többi pitlibárban, a köutakon, a Kir utca sarkán, a József-téren, a Semmelweis-utcán stb. éli gondtalan bohém életét, mig jön a hajnalpirkadás. Ekkor a kocsimosó hangosat kiált:

— *Fajránd, uraim! A korcsmákat már nyitják...*

Fehéredik az ég, mint a szegény nők arca, kik könnyes szemmel várják otthon az éjszaka tizenháromprobás korhelyeit. A társaság kihörpinti poharát, fizet és oszladozik (olyik angolosan megszökik), a bár-tulajdonos pedig bezárja pirinyó üzletét, kezébe veszi a hosszu cirokseprőt és a néptelenedő kocsiállomásról kisepri az éj hangulatát . . .

Lázár István.